

ஓம்

ஷ்வி எந்தேங்கள்

(கல்வி அனுபந்தம்)

“கற்பவை கற்றுக் கற்றுங் கொழுக”

புத்தகம் 2 } சுன்னுகம்: வெகுதானியங்கு பங்குனிமீ உங்க (2-4-39) { இல. 24

கல்விச் செலவு

கல்விச் செலவு வருடாவருடம் அதிகரித்து வருவதைக் குறைப்பதற்கு வித்தியாகர்த்தரும், வித்தியாசபையும் சில வருடங்களாக முயன்று வருவது யாவரும் நின்த விஷயமாகும். கல்விச் செலவைக் குறைத்தல் ஆசிரியர்களையே பெரிதும் பாதிப்பதொன்றுக்கையால் ஆசிரிய சங்கங்கள் எல்லாம் வித்தியாபகுதியார் கொண்டுவந்த முறைகளைப் பெரிதும் எதிர்த்தனர். எதிர்ப்பின் பயனாக அவ்விஷயம் இதுவரையும் தவணைவைக் கப்பட்டது.

இப்போது அரசினர் செலவு குறைக்குஞ் சபையார், கல்விப்பகுதியாருடைய செலவைக் குறைப்பதற்கு ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டுவங்கிறார்கள். இத்திட்டம் இவ்வாரத்தில் வித்தியா ஆலோசனைச் சபையாரால் ஆலோசிக்கப்பட்டிருப்பனர், செலவு குறைக்குஞ் சபையார் தமது அறிக்கையை வெளியிடுவார்கள். அரசினர் செலவு குறைக்குஞ் விஷயத்தில் கண்ணுங்கருத்துமாயிருப்பதால், ஆசிரியர்களது முயற்சி எவ்வளவிற் சித்தியடையும் என்பது சங்கேதம்.

செலவு குறைக்குஞ் சபையாருடைய திட்டப்படி, உபாத்தியாயர்களது சம்பளன் குறைவடைவதோடு, ஒவ்வொரு உபாத்தியாயருக்குரிய சர்ராசரியும் கூட்டப்படுமாம். உபாத்தியாயர்கள் ஜின்து வகுப்பினராகப் பிரிக்கப்பட்டு, அவாகள் எந்தப் பிரிவிற் சேர்க்கப்படு

கிறார்களோ அந்த வகுப்பிற்குரிய (Grade) சம்பளத்தையே பெறுவார்களாம். ஆங்கிலப் பளிக்கூடங்களிலும் இவ்வித மாற்றம் வருமென்ன எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

பள்ளிக்கூடங்களில் உபாத்தியாயர்கள் தொகை குறைவடைாடு சம்பளமும் குறைந்து விடுக்காலம் சமீபத்தில் வந்துவிடும் என்னாம். உபாத்தியாயர்களுக்கு இவ்விஷயத்தில் உதவி செய்யத் தகுந்தவர்கள் அரசாங்கசபை அங்கத்தவர்களே. அரசாங்கசபை அங்கத்தவர்கள் இவ்விஷயத்தை நன்கு ஆராய்ந்து ஆசிரியர்களதுக்கு நன்மையுரிய முன்வருவாராக,

உபாத்தியாயர்களது விதவைகளுக்கும், அநாதைப் பிள்ளைகளுக்கும் உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கும் விஷயமாக அரசினர் சில காலமாக ஆலோசித்து வருகின்றனர். அரசினருடைய திட்டத்தின்படி முப்பத்தைந்து வருடம் வேலைபார்த்த ஒரு பி. ஏ. தாராதரமுள்ள உபாத்தியாயரின் விதவை மாசமென்றுக்கு 18 ரூபா உபகாரச் சம்பளம் பெறுவர். மற்றைய உபாத்தியாயர்களின் விதவைகள் இன்னுங்கு குறைந்த தொகையைப் பெறவேண்டிய வராகின்றனர். இத்திட்டம் ஆசிரியரால் ஏற்கப்படமாட்டதென்பது நமது எண்ணம். எல்லாத்துறைகளிலும் ஆசிரியத்துறை மிகவும் மேலானது. ஆகையால் அத்துறையில் வேலை செய்யபவர்களது மரினவி முக்கள், கஷ்டத்துக்குள்ளாகாமல் இருப்பதும் அவசியமாகும். ஆசிரிய சங்கங்கள் இது விஷயமாக தத்தம் அபீப்பிராயத்தை அரசினருக்கு அறிவிப்பது அவசியமாகும்.

பாதுகீருத் தத்தால்இப் பார்விருத்த மாகவுண்மை, சாதித்தார் பொன்னடியைத் தாங்பணிவ தெங்காளோ.

தமிழர் வீரம்

[நா. சிவபாதசுந்தரம், தோல்புரம்]

(முர்ஜூடர்)

அரிச்சங்கிரைன்

அரிச்சங்கிரைனும் உண்மைக்கரக எவ்வளவேர் இன் னாலுக்கு இடர்ப்பட்டான். அங்கிலைபினும் அறிஞர் சுத்தி யத்தினின்றும் தவறினாரா? இல்லை. தன் பதினையிலும் தான். தன்பால்லை இழந்தான். படைத்த நிதியிலும்தான். அந்தோ! தன் மனைவியையும் அல்லவோ இழந்தான். கொசிக்கன் மயானத்திற்கு வந்து அரிச்சங்கிரைன் நோக்கி.

“இந்த நோதை வெங்கலென் எங்கு நீ முன்னால் தங்க நாடியான் தந்திலேன் எனுமொழி சாற்றி உந்தநாடு விவ்வயிர்களும் பெறு”.....

என்று உரைக்கிறோன். அதற்கு அரிச்சங்கிரைன்—

“புலையினும் விரும்பாதவப்பு புன்புலால் யாக்கக் கிடைவினும் மருண்டுபிரினு செஷ்தாரச் சிறந்தே தீவிலைசேர்த்து சுத்தியம் பிறக்குவது தரியோம் கலைபுணர்ந்த நீ ரெமக்கிது கழறுவது ஒழுகோ?”

என்றும்

“இம்மை யம்மை வீடென மறைவுக் கொள்வியம்பும் மும்பும்புத்தகும் முறைபுடைத் தெனுக்கீல முரணி எம்மையாற் விற்றதக்கி நீரிம்ப் கலா வெரிவாய் வெங்கமூச் சாகுமிக்கிலும் செய்மையை விடேமால்”

என்றுக்காலி விரேமாழி உள்ளக்கத உருக்குவதாகும். என்னே! அவன் தன் வீரப்!! சுத்தியம்!!!

இராமன்.

இராமாயணக் காந்தத்தலைவனும் இராமன் பலக்கை வருங்க கூற்றுத் தேர்ந்த தொரு வீரன்னரே!

“போன்ற மை என்ப தறுங்கன் ஒன்று உற்றக்கால் யோண்ணம் மற்றதன் எல்லு”

பகைவர்மேல் மிக்கல்லிமையோடு போர்செய்தல் ஆண்மையீயினும் மாற்றசனுக்குத் தாழ்வுவந்த விடத்து அவன்மீது இரக்கம் காட்டுதலே ஆண்மைக்கு அனியாகும் என்பது இதன்கருத்து. இதனால் வள்ளுவரது வீரத்தன்மையைபும் உணர்ந்து மகிழ்தற்பாலது. இத்தகைய ஆண்மையையும் அருளொயும் கவிபரசராகிய கம்பர் புனியரசராகிய இராமனிடத்துக் காட்டுகின்றார். அரக்கதலைவன் முதனுட் போரில் படைகளைபும் படைக்கலங்களையும் இழந்து சிற்கின்றார். அப்போது இராமன் ஒரே அம்பினுள் அவனைக் கொன்று வீழ்த்தியிருக்கலாம். ஆனால் அவ்விதம் புரியாமல் பகைவன்மீது பெருங்கருணை கொண்டு “இன்ற போய் போருக்கு நாளைவா” என்று கூறி விட்டார். இதனைக்கப்பர்,

“ஆளையாளைக் கூபந்தன மாருத மறைந்த பூனையாளை கண்டனை யின்றபோய்ப் போருக்கு காளைவென கல்கின னினைக் கழுகின வாளைதாவும் கோசிலை நாடையை வன்னல்”

சிற்றம் பலமன்னுஞ் சின்மயாராக் கில்லைக்காங்கி, கொற்றங் குடிமுதலைக் கூறுவார் எங்காளோ.

என்று அழகூட எடுத்து அமைத்தார். இதுவே மாண்ட அறநெறி! இதுவே அறப்போர்! இதுவே ஆண்மை!

திருநாவுக்கரசர்.

இவர் அஞ்சாமை என்னும் அருங்கலம் பூந்த வீரன். இறுதியேவரினும் இறைவழிநிற்கும் திருவுடையார்க்கு சுத்தியம் யாண்டுளது? உலகத்து எவ்வகை ஊற்றும் அவர்களைத் தாக்கமாட்டா. “வானங்துளங்கிலென்! மனக்கம்பமாகிலென்! மால்வசையார், தானங்துளங்கித் தலைதடு மாற்றிலென்! மீன்படிடிலென்! விரிசடீ வீழிலென்! வேலை கஞ்சக்கு ஊனமொன்றில்லா ஒருவனுக்கு ஆட்பட்ட உத்தமங்கேது” என்றார் நம்அரசர். அ! என்ன அளின் அஞ்சாமையே! ‘உண்மை’ வழிப்பிறந்த ‘அஞ்சாமை’ வாழ் விருகு அரியதோர் எடுத்துக்காட்டு நம் அப்பர் பெருமான் அன்றே!

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம் சரக்திலிட்டப்படோம், நடையில்லேர்ம், ஏமப்போம், பின்யீறியோம், பணிவோமல்லேர்ம் இன்புமே என்னாகும் தனப்பில்லை,

என்ற வீரமாழிக்கொடு உன்னுங்கோரெல்லாம் என் நெஞ்சு சுடையும் உயர்விற்கோர் அளவேயில்லை. அ! உண்மை வீரன் து மனப்பான்மை எத்தனையது! புனி சமணர் புரிந்த ஊறு எத்தனை! கடலினுடு பரிசுகினர் கஞ்சக ஊட்டினர், மதயாளையை விடுத்தனர் சீற்றறையில் இட்டனர். அ! எத்துணையும் ஊறு! ஆய்வுக்கென்று அடிகள் அறநெறி பினின்றும் தாங்தனரா! அச்சமில்லா இடத்து ஊறு என்தான் செய்யும்.

“மாசில் வீணையும், மாஸை மதியழும், வீச தென்றலும், வீங்கொ வேணிலும் முசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே, சகன் எங்கை இளை அடி சீழேவே”

என்று நீற்றறையின் நீட்டுமையை அப்பர் விளக்கி உள்ளார். வாசகர்களே! இது ஒன்றே காலும் உங்களுக்குவிருந்த ரச்சி உண்டாக. தாய்நாட்டைக் கார்க் கார்க் கார்க் மொழியைப் பேண! அவர்பாக்களை நாடெட்டுக்கும் பரவக் கெய்யுங்கள்! செம்மைத் தொண்டை உணர்த்துங்கள் !!

நிற்க. இனி தற்காலத்தில் இவ்வித வீரர்கள் தோன்றில்லையே என்செய்வாம் நாம். என்ன பாவம் செய்தே மோ தெரியவில்லை. மேல்காடுகளில் கிற்கர், முசோ ஸினி, ஆகிய வீரர்கள் தோற்றி வீரமுக்கம் செய்கிறார்கள் என்று என்னும் வாசகர்களுக்கு இனித் தேற்றல்மொழி கூறுவாம். வாசகர்களே! நீங்கள் வீரர்கள் என்படும் கிற்கர், முசோ ஸினி ஆகிய இவர்கள் வீரர்கள் அவ்வர். பேடுகள்! ஆண்மை அற்றவர்கள். இரக்கமற்றவர்கள் பின்யார் தற்கால வீரர்கள் எனில், தமிழர்களே. அவர்களே உலமுழுவதிலும் ஒப்பற வீரர்கள். அ! என்ன இப்போதும் தமிழர்களோ உயிரிம் வீரர்கள் என்று ஆச்சரியப்படுவீரர்கள் போலும். அடையாதீர்! அவர்களே கார்கி! வீவேகாந்தர்! நாவார்! பாரதி! பண்டிஜ்ஜவார்லாங்கோரு! என்னும் அநேகர் உளர். இத் தகையர்கள் நம் நாட்டுக்குக் கெய்த தீரச் செய்வுகளையும் வீரலட்சணங்களையும் கூறுவாம். (தொடரும்)

கல்வி - 39

(தமிழகினர், திரு. கா. இளையதம்பி அவர்கள்]

இக்காலத்திலே வித்தியாசலைதொழும் வழங்கும் கல்வித்திட்டங் தேசத்துக்குப் பொருத்தமானதன் நெற்பது பெரும்பாலர் கொள்கை, குடிகள் கோனேக்கிவாழுதலியல்பு. இராச்சிய பரிபாலனம் குடியானவருடையதன்றுதலின், அவர் வாழ்க்கையுமவர்க் கண்ணியமானதனால் பிழையாகாது. உணனால், உடுத்தல், உறைதல், முயற்சித்தல், பழகுதல், உபயோகித்தல் முதலியவாழ்க்கையின் பாகுபாடெல்லாம் தொன்மை மறந்த சிலையில் முறை பிறழந்து அன்னியர்வசப்பட்டுப் போன காலமிது. இக்காலத்திலே தேச மக்களின் முன்னேற்றத்துக்கு வேண்டுக் கலைப்பறிந்தியிற் சிறுவரை வளர்த்தல்வேண்டுமென்று விரிந்த மனமும், பங்க் கோக்கமுமையை பெரியர் ஆங்காங்கு சந்தர்ப்பம் நீர்ந்தபோதெல்லா மெடுத்துரைக்கின்றார். பாடத் திட்டம் தேசியக் கல்விக்கேற்றநாக மாற்றப்படல் அவசியமென யாவருமுணருங் காலம் வந்துகிட்டதெனக் காணகின்றோம். ஆட்சி நமக்கணியமா பிருக்கும்வரையும் எமதென்னம் பூர்த்தியாகுமென நாம் காத்திருத்தல் தவறேயாகும். ஆபினும் நாம் செய்யத்தக்க தொன்றுள்ளது. கொடுக்கப்பட்டிருக்கும், பாடத் திட்டத்தைக் கூடியானவும் உமக்கும் எம் தேயத்துக்கும் பொருத்துமாறு விகர்ப்பந்தோன்று வஞ்சனாஞ் சுதாரே திரித்துக்கொண்டாலோ வேன் வென்றுகின்றோம்.

அரசினர் நேரத்துக்கு இரண்டு நாழிகை முந்தியே பாடசாலையை யாரம்பித்து, அந்த இரண்டு நாழிகையிலும் சமயம், சன்மார்க்க மென்பவற்றைப் போதித்தல் தக்கதாம். இவற்றைப் பின்னைகளின் தகுதி கோக்கு நிறைப்படுத்திக்கொள்க. கிழ்த்தாங்களிலே நாலைவர்களே மூதிய சூசவினாலிடையே போதியதாகும். சிதைநால்களையும் சிறுவரின் தகுதி நோக்கி, முதலாந்தர்க்கொடுக்கியே இன்னதரத்துக்கு இதுவென வகைப்படுத்திக் கற்பிக்கலாம். அந்தீதி வாக்கியங்களைச் சிறுவரவதானித்துக்கொள்ளும்படி சிறு கதைகளையும் உவமைகளையுஞ் சொல்லிக் கொடுத்தல் தகுதியென்க. நறுந்தொகை, முதுரை, நல்வழி யென்றற் றிருட்க்கத்தனவெல்லாம் மூன்றாம் தொடக்கம் படிப்பிக்கப்படலாம். ஆறாங்கரங் தொடக்கமாய்த் திருவள்ளுவர் முதலிய இலக்கிய நால்கள் விருத்தியுறையிலே காலங் கழிக்காது, பொருளான்றினையே இலக்காக் கொண்டு படிப்பிக்கப்படலாம். வாசிப்புப்பாட நேரத்திலும் ஒரு பழுதியை இப்பாடத்துக் குபயோகித்தல் தவறாது.

ஆண் பெண் பின்னைகள் சேர்க்கு படிக்கும் பாடசாலைகளிலும், மற்றையவற்றிலும் ஆண் பின்னைகளுக்கைத்தலை யொரு பாடமாகக் கற்றல், அவர்களின் பீற்கால வாழ்க்கைக்குப் பெரிது முபயோகமாகும். சொன்ன ரன்றித் தமிழர் தையல் தைத்துப் பிழைத்தலாகாதா?

குறைவில்லூர் நூனமுதல் கொற்றங் குடியடிகள், குறைமலர்த்தாட கனபுபெற்ற நாமிருப்ப தெங்களோ.

கைவேலை யென்றபாட நேரத்திலே சிறு யுத்தக்கைத்தல், பக்கம் மடித்தல், அவற்றைச் சேர்த்தல், புத்தகங்கட்டுதல், மட்டை போடுதல், அரைவட்ட முழுவட்ட முதுகு செய்தல் முதலிய புத்தகங்கட்டும் வேலைகளையும், எழுத்தறை பாடமாக்குதல், எழுத்துக்கோர்த்தல், பக்கங்கட்டுதல், பிழைத்திருத்தல், அச்சிடுதல் முதலிய அச்சியங்கிர வேலைகளையும், தகுதியும் வசதியும் கோக்கிப் பின்னைகளைப் பயிற்றல் அவர்களின் பிற்கால வாழ்க்கைக்குப் பயன்படாதா?

கணிதபாட நேரத்திலே மேற்றரங்களிற் பயிறும் மாணுகர் சில்லறை வியாபாரிகள் கணக்குக் கூட்டுஞ்சாதாரண முறைகளையும், கானியளத்தல், கட்டடமளத்தல், வீட்டு வேலையிலே து ஜுயரம், தின்னையகலத் துக்குத்தக்கபடி கைமர் நீளப், அறையகலத்துக்குத் தக்கபடி பினையலுக்கு வேண்டியமர் சீஸம், வைசிக்காலுயரம் முதலியவற்றை நிதனித்தலையும், இன்றுங்கேத்திரகணித விதிகளைச் சாதனமுறையிற் கொணர்தார் வேண்டும் வழிவகைகளையும், வீசக்கித் திதிகளை அங்கனித விதிகளோடொட்டிடச் சுருக்க முறையாகத் தாட்டாந்த வினாக்களுக்கு விடை காண்டலையும் பயிற்றலுங் தக்கதோம்.

இரண்டாம், மூன்றாங் தாங்களுக்குரிய பூமிசால்திரத்திராபாராபாட்களைப் பிரத்தியேக பாடங்களாகப் பயிற்றுமல் அவற்றைப் பேச்கப் பாடத்தோடு சேர்த்துப் பயிற்றலுக் தக்கதாம். பிறருடைய சரித்திரத்தைப் பயிறுமுன், நம் சொங்கத் தேசத்துச் சரித்திரத்தைப் பயிறுவதன்மேலே முறை இலக்கைச் சரித்திரமெழுதினாரும் தமிழரைப் புறக்கணிததுதிட்டார்களென்னில் காம்பேசவேண்டியதென்னை? சரித்திரம்களிலே யுண்மைகண்டுபிடித்தல் முடியாது. தமிழமுயர்த்துதலும், பிறரை இகும்தலும் மரபாகக் கொண்ட சரித்திராசிரியர்களே பெரும்பாலுரெங்க. பூமிசால்திரத்தோடு சரித்திரம் சம்பந்தப்பட்டதாயிருந்தும், அதைப் பிரத்தியேகமாய்க் கற்றல்வேண்டுமென்று விதித்தவருடைய சோக்கம் யாத்தீடு அதிகாரி பயனில் சொல்லின அது பயன்படுமோ? இப்பொழுது வழக்கிலுள்ள பாதத்திட்டம் ஆரம்பித்தபோது பூமிசால்திரம் அல்லது சரித்திரமென்றிருந்தும் அது பயன் கருதாது மாற்றப்பட்டதில்லை யென்றே கருதுகிறோம்.

தமிழ் மரபு வரவர மங்கிப்பேரவுதைப் பார்த்துத் தமிழ்மயனிகள் மனம் வருக்கவேண்டாமா? பால்பாடகளிலே காணப்படும் மரபு வழுக்களெத்தலை? “அவன்கிதென்னை கேட்டான்; அவன்கிதென்னை பென்றான்.” மாணுக்களே இதனையாரம்பித்து வழுக்களைக்

இக்காலத்து மாணுக்கர் இராஜ விருந்தினராயிருப்பதால் பாடசாலை கேம் முடிந்தமின்னும் சுற்றே தாமதித்து நாம் குறிய பிற்கால வாழ்க்கைக்கலூக்கலமான வற்றைப் பயின்று, பின் வீட்டுக்குச் செல்லுதல் தகுதி யென்க.

திருக்கோயில் வழிபாடு

[நேல்லீயடி, மூலிகை க. தங்கம்மா]

கோயில் என்பது பெரியோன் உறையுமிடமாகும். அதனை வழிபடுதல் என்பது அதன்கண் உறை வளன் பெருமை, அருமை என்றிவற்றைப் பேசும், பேசுவார் உறைகளைக் கேட்டும், மனங்கள் அடைதலாகும்.

மக்கள் தம்முள் பெரியோன் ஒருவன் எவ்வியல் பின்ன் ஆயினும், அவன் இயற்கையே பெசுதிர்தல்ளை, அறியாமை வயப்பட்டோனாலின் அவ்வறியாமை நீக்கும் பொருட்டு, அறிவே இயல்பான இறைவன் அருள் வெளியில் கர்ப்புண்டு, அறிவு நிலையில் கலங்காமல் நிற்றற்குப் பயிலும் இடமே, கோயில் என்பதும் தகுதி வாய்ந்தது. தலால், கோயில் சென்று வழிபாடு செய்தல் எல்லாப் பொதுமக்கட்கும் ஏற்பதாகாது. அறிவு வளம் வாய்க்கப் பெற்றாக்குமட்டும் அது கைவரும். என்னை? உலகுக்கு மக்கட் கூட்டத்தாருள் ஒரு சிலர் அன்றி, எல்லார்க்கும் அறிவு நிலையில் கலங்காது நிற்றல் கூடாதன்றே. முற்றிய, அறிவு வளம் வாய்க்கப் பெற்றார் மட்டும், கலங்காது நிற்பார்கள். ஆதலால், பொதுமக்கட்குக் கோயில் வழிபாடு வேண்டாமென்று கொள்ளலாமோவனின் அது பொருந்தாது.

இருதலவர் வீட்டுக்கப்பேலே நாம் செல்ல நேர்க்கால், உலகம் நிலையாடதன்றும், பக்கள் வாழ்க்கை மண்குடம் போல இறக்குங்காறும் கலக்கமுடையதென்றும், நாம் வாழும் வாழுவத்துக் கேற்படப் பொருள் தொகுத்துப் புதைத்துவைத் தலை வீரனுகுமென்றும், சாவுவருங்கால் நமக்கு இனியரான தாய், தங்கதயர், உடன்பிறந்தர், சுற்றக்கரர் என்றிவரெல்லாம் ஒரு திணையெலு தானு முதலி, அக்காசினை விடுவிக்கொவா? அன்றீல் தடுக்கொவா? கூடார் என்றும், இவைபோன்ற நினைவுகள் எழுக் காண்கின்றனம் அல்லவோ?

இனி, கட்டமுகு வாய்ந்த மங்கை யொருத்தியை ஏழில்களிந்த, இளைஞன் ஒருவற்கு மனம் அயர்விக்கும் மனவிழவு நடக்கும் வீட்டுக்கப்பேலே நாம் செல்ல நேர்க்கால், ஆலூம், பெண்ணுமாய்க் கருத்து ஒன்று பட்டுவாழ்தல் மிகுந்த இன்பமுடைய தென்றும், காதல் சிரம்பிய கணவனும் மனைவியுமாய் வாழ்ந்து, அறிவு எள்ளு குழந்தைகளை சன்று, பொருள் தொகுத்துப் பிறர்க்குமுகவித் தாழும் உண்டு வாழும் வாழுவ மீதுகுதியும் உயர்ச்சியுடையதென்றும், ஆனால் பெண்ணுமாய், இசைந்து, உலாப்போன்றும், இனிய உணர்கள் (உணவுகள்) ஆக்கி உண்டும் நாடகம் நயந்தும் ஆடல்பாடல்களிற் போது போக்கியும் பிறவாறும் வாழ்ந்துவருதல் பெரிதும் நய முடைத்தென்றும் எண்ணி எண்ணி மகிழ்வு மீக்கருகின்றனம் அல்லமேரி

இசற்றைப்போவலே அறிவுசிலையில் நிற்கும் இறைவன் அருள்பெற்ற அயர்ப் பயிலும் (வருதலும் போத

நாளவங்கள் போகாமல் நன்னெறியைக் காட்டியெனம், ஆளவந்த கோவங்கட் கண்புவைப்ப தெங்காளோ.

அல்லது செய்தல்) திருக்கோயில்களுக்கு அயலே செல்லும் பொதுமக்கட்கு அறிவுபற்றிய பேசுக்களாகும் அயர்ப் புதைகளை இயல்பின் உண்டாகி னரன். பொருள்தொகுத்தலும் இனம் பெருக்கலும் உறங்கிக் காலையில் விழித்தெழுத்துமல்லது மற்றுள்ளதும் அறியாத பொதுமக்கட்கு அறிவுசிலையில் இறைவன் (சிவன்) அடியர் பயிலும் இடங்கள் (திருக்கோயில்கள்) அறிவை வளர்த்தற்கு மிகுதியும் வாய்ப்பாம் என்று தெரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்.

திருக்கோயில்கள் இல்லாத ஊர்களை அப்பர் அடிகள் (திருநாவுக்கரசுக்காவிகள்) திருக்கு ஊர்கள்கள் தும் அடிகள் (விலங்குகள் உறையும்பற்றைகள்) என்றும் காடிகள் என்றும் சொல்லிப்போவினார்கள். “திருக்கோயில் இல்லாத திரு இல், ஊரும், திரு வெண்ணீரு அனியாத திரு இல், ஊரும், அவையெல்லாம் ஊரல்ல, அடவிகாடே.” (திருநாவுக்கரசு அடிகள் தேவாரம்). ஆதலால், அறிவு, அருள் இவற்றை வளர்த்தற்கு ஏற்ற இடங்களே திருக்கோயில்கள். என்பதும் சீர்ஷையுடையன என்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். இது அன்றே, தமிழரும் கைவருமான நம் முன்னேர்கள் கொண்ட முறையாகும். திரு என்னும் அடைபொழி, கண்டாரை இழுக்குந் தண்மை என்று பொருள்படும். ஆகவே கோயில் என்பதற்குத் திரு என்னும் அடைபொன்ற துதல் அது, அறிவு; அருள் நிலைக்குப் பீருதுமக்களைக் கவர்ந்து பற்றும் தகுதி வாய்த்திருக்கும்போது மட்டுமே என்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

இனி, அன்பராயினர்க்கு அருள் செய்தறபொருடு எப்பிறைவன் எடுக்குங் திருவருவும் தீபினேரு ஒப்பதாகும். அதனால் அனற்பிழும்பையே எம் ஜூதுக்கு ஒரு திருமேனியாகவும் அறிவுதால்கள் கூறுகிற கும் உலகின்கட் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் இடுத்துத் தீவை இறைவற் கொரு திருமேனியாகக் கூறவது என்னை யென்பிரேலி மன, புனல், அனல், கால், வெளி என்னும் ஜூம்பாருள் பகுங்கிறும், உசிரிலும் எல்லாப் பொருள்களுமடங்கும். இவை தம்முன் காற்றும், வெளியும், உபிரும் கட்டுவனுகாதலை யாகவின் அவை இறைவனுருவத் திருமேனிக்கு ஏற்பனவாகா, எஞ்சிய மன், புனல், அனல் என்பவற்றில் மன்னும் ஸீரும் கையாற் பற்றக்குதிய பொருள்களாகவானும் தோன்றியபடியே கடப்பனவாகலானும் இறைவனுருப்போல் உடன்தோன்றி, உடன் மறையுங் தன்மையை அல்லவாகலானும் அவ்விரண்டும் ஒப்பனவங்கள், மற்று, அனற்பிழும்போ கையாற் பற்றப்படாமையாலும் கடப்பலனுக்கு விளக்கிக் கோண்றும் உருவுடைய யானும், அஃதான்றுமே இறைவனுருவத் திருமேனிக்கு ஒப்பாவதாலும், அதற்கு இடமாவதுஉம் ஆம். ஆதலாற்றுள் இறைவனைத் தீவடியிலும், தீவின் கூறுங்கள் வடியிலும் வைத்து வடிப்பட்டு

இனித் தீவின்கண் இறைவன் முனைத்து விளக்குகள் பற்றியே, தீபிழூப்பின் வடிவாகத் திரண்டு,

உலாப்போதல்

பகற்கால்த்தில் பாடசாலைக்கலையில் சடபடியைப் புற்றேன். என் கண்பருட்டன் மூளைக்காறுதல் அளிப்பான கருதி நம்முர்க்கட்டக்கரை நாடிக்கென்று கொண்டிருக்கோடும். அவ்வாறு, செல்கையில் முதற் கண் நெற்கள் னியைக் கண்றுத்தேரேம். நம், கண் அவ்விடச்செயல் களில்ஸ்டமயங்கின். நெற்களெல்லாம் சிலவளைக்கட்டாதிகழுத்தனான்; களைகள் பாவும் பகைவராகிய வேளர்ன்மக்கள் செய்ல் கண்டஞ்சி ஒரு புறம் ஒதுக்கினா. சிலவித்துத் தலை சாய்த்தும், தலைகாட்டியும், சாளரங்களின் ஒரு பால் சின்று சிடயத்தையறிய எண்ணிய தையஸர் போன்றிருந்தன. அதுமட்டா! வேளர்ன்மக்களால் பிள்ளையெனப் புல்லி மடிமேல் வைத்து இன்னுணை ஆட்டிய நெல் என்னும் நற் பிள்ளையை உற்று நோக்கினேறும். பின்னர் அவைகள் செயல்களை உற்று நோக்கினேறும். “இளமையிற் செல்வம், முதுமையில் மிடிமை” என்ற ஆண்றேர் வாக்கொப்ப ஈனகதி அடைந்திருந்தன. அவர்கள் சிவியத்தை சிறிது சிந்திக்கலானாலேனும், எவ்வாறு கூறுவதென்று மயங்கினேறும். இருந்தும், உலக இயல்பெனால் கருதி ஒருவாறு தேறினேறும். இன்னிலை பெரிதும் இரகங்பற்பலேதே. என் செய்கேவும், எங்கள் மதி, கதி, பெருமை, சிர்த்தி, திரு, ஞானம், எவ்வாரூப்பதென்றுணினேறும். ஆழங்க யோசனை உண்டானது. இதை எவ்வாறு சுகிப்பது; ஆரிடங் கூறுவது; எவ்விடீங்கி குவிந்த சிவலிங்க வடிவம் திருக்கோயில்கோடாறும் வைத்து, வழிபடப்பட்டு வருகின்றது.

செமாகிய நெருப்பிற் படிந்த, அடியார்க்கு, அவரைப்பற்றிய ஆணிவாம், கண்மம், மாயை என்னும் மும் மலைகளூம், ஏரிக்கப்பட்டுத் தூயவாய், அவகாச வருக்தாதொழிய அவரும் முற்றுங் தூயராகச் சிவப்பிராண்திருயருளில் தோய்க்கிருத்தலைத் தெரிக்கும் அடையாளமாகவே, ஆவின் சாணத்தை நெருப்பிலிட்டுக், சாம்பராக்கி நெற்றிமேலிட்டும், மெய்யெங்கும் பூசியும், ஆண்றேரல்லாம் திருக்கோயில் வழிபாடு ஆற்றிவரலாயினார்கள் என அறிவுநால்கள் கருவிற்கும்.

இதனை அப்பர் அடிகளும் மேலே வலிவு உறுத்தி அருளியிருக்கின்றார்கள்.

“கிலைபெறுமா நென்னுதியே கெஞ்சே நீவா சித்தலை மெம்பிரானுடைய கோயில்புக்குப் புள்ளவகன்முன் னவகிட்டு மேழுக்கு மிட்டுப் பூமாலை புளைக்கேத்தில்ப் புகழ்ந்தபாடித் தங்குயார் கும்பிட்டுக் கூத்தும் ஆடிச் சங்கரா சுயபோற்றி போற்றியென்றும் அப்புலல் சேர்ச்செஞ்சனையெம் மாகியென்றும் மாருநா வென்றென்றே யலருகில்லே.”

(அப்பாடிகள் தேவாரம்)

தத்தடைக்கலம் புகுவது; வழிமுறை எமக்குக் கிடைத் திலது; ஆணவம் ஒருவாறு மறைந்தது. எங்கள் தமிழ் அரசர் சரிதை நினைவில் உகித்தது. நம் அரசர் தம் வலிமை மிக்கிருந்தகாலத்தில் பெருமிதங் கூறி பகைவர் சேனையுடன் போர்க்கோலங் கொண்டு அமராடி வெற்றிமாலை சூடி, நான் என்னும் அகங்கை கொள்கின்றனர். அவர் பொன், யானை, குகிரை முதலாம் பொருட்களை எல்லாம் தமதாக்கினர். அகங்கையினால் தங்கடைமை, யாக்கக் கிலையாமை என்னும் உணர்ச்சியை விடுகின்றனர். பெருமிதத்துடன் கொலு வீற்றிருக்கனர். பகைவலி கண்டஞ்சினர். வலி குறைவற்றது. தன் பட்சத்தாரும் மறுபக்கமாயினர். நெபரும் பகைவரானார். தங்கடையரும் கூற்றவரானார் செல்வம் யாவும் கூற்றவராயின் தம் பெருமிதமுண்டாக்கிய கீர்ம் உலக சிவியதையறந்து பகையரசர் வாட்கு இரையாகுமாறு தலைசாய்ந்து நின்றனர்.

இவ்வாறே கெற்பயிரும் வேளர்ன்மக்கள் உதவியோடும் பச்சொயாகிய சம்பந்தத்தோடும் கிராற்று வளர்த்த சங்தோஷ மிகுதியினாலே சுற்றத்தானை வஞ்சித்துத் தமக்கும் பிள்ளைக்கட்டும் உரிய இப்பொருளை அப்புறம் அகல் விடேம் என கின்றன. பின்னர் முதுமையை அடைந்து உணவை வெறுத்தன. முன் உணவென வாதாடிய ஒளி, உண்ணம் என்பவற்றை வெறுத்து அவற்றின் வேலாயுதத்தை சிக்கத்து கிரணங்களின் கொடுஞ்செயற்கஞ்சின. வலி குன்றியமையால் நலை சாய்ந்தன. இவ்வாறிருப்ப, இனி இவர் உறவு நக்கக்கூடினா, முன் பல காலமாய் கின்ற வேளர்னர், படை எடுத்து அவைகளை அபகரிக்க விளைந்தார்கள். மாற்றுள்ள ஆயினர். உடலையும் தமக்காக்க எண்ணினர். வான்படையடியுடுக்கத்சனங்கள்தாரப் வங்களில் இரு பகுப்பினர் உண்டு. கமக்காரர் கூலிகள் எனப்படுவர். அவர்கள் இடும் ஒசைகள் இடியேற்றுத் தொவிலியன மும் காலத அகிர்த்தன. இவ்வாறு இக் காட்சியை அனுபவிக்கு அப்புறம் கடற்கரை நோக்கிக் கொடுக்கேனார்.

நன் தமயங்கிக்கு காலை சூட்டித் தன் நகர்க்கு அழைஷ்றுதுச் செல்தும் போது பாதையில் சிகழும் புதினங்களைக் காட்டிக் கொடுஞ். அது போன்று என்னப்பால் குகாசாவும் அங்பாகிய மலைப்பைச் சூடிகிங்கே பார், என்ன அழகு! என்ன காட்சி!! செங்கெந்தன் ஒன்றேடான்று பொருந்தும் சந்தம் வீணைவாத தியமாக அமைக்கிறார்கள். இதுவுமல்லவாம் பார்மேல் அமர்ந்து விளையாடும் பஞ்சவர்னாக் கிளிகள் கண்ணிய ஆடல்களுடன் கதிர்களை யெல்லாம் கொடுக்கொள் எனக் கதித்துப் பறந்து செக்கின்றன. இவற்றை நோக்கிய ஆகிர்த்தன் தேவற்றுன் போல் கரித் துகிலைப் போர்த்துக் குப்பால் குளித்தான். நம் படிப்பறை வங்கு சேர்க்கோடும்.

செ. இராசையா (199)

J. S. C.

நீர்வேலி. அ. இ. க

என்னிவை உள்ளடக்கி என்போல் வருமவனி, தன்னிவகு குள்ளேநான் சாருநாள் எங்களோ.

“அம்மா துலாவற அகப்பை”

எனது அம்மாவுக்கு வயசு அறுபதுக்குக் கிட்டி விடும். பொருள், பண்டங்கள் சேர்த்து வைப்பதிலே ரெம்ப வீரி. கிட்டுத் தச்சப்பீளை பொருவர் அம்மா வோடு நல்ல அன்பு. அகப்பையொன்றை நல்லமரதிரியாக ஆக்கிக் கொடுத்திருந்தார்.

அந்த அகப்பையின் விடைத்ததைக் கொஞ்சம் கொல்லுகிறேன் கேள்வுகள். நல்ல குண்டாள் அகப்பை. மொக்குக் கிழுவங்தத்தூண் அதன் கைப்பிடி. ஒரு தரஞ் சோற்றை அள்ளினால் ஒன்பது, வயித்துமாரிகளின் வயித்தை நிரப்பிவிடலாம். இந்த விடைத் தை அகப்பையைக் கண்ட நேரமெல்லாம் நான் கணிப்பது வழக்கம். அம்மாவிடம் விளக்குமாற்றுப் பூசை வாங்குவது முன்னுடையது.

ஒருநாள், “அம்மா! சோத்தைப் போடனே” என்று கொண்டு குந்தினேன். எங்கள் பாரினை மிகச் சிறிச் சிறிச் அகப்பையோ மிகப் பெரிச். அமர்த்திறு, அமர்த்திறு அகப்பை போவது அதிக தெண்டுமையாகக் காணப் பட்டது. உடனே நான் எனது ஒருத்தல் பெல்லையுடன் கூட்டி அமர்த்திறேன். அகப்பைப்பாரென்று இரண்டாகப் பிளங்கது. அப்போதுதானும் அந்த அகப்பையைக் கைவிட அம்மாவுக்கு விருப்பத்தைக் காணவில்லை.

அம்மாவின் விபரீத முகப்பை இரவிலே உறியில் உருஞ்சலாடுவது வழக்கம், எலிப்பினிலைகளுக்கெல்லாம் அவ்வகப்பை நாடகமேட்டயாகக் காணப்பட்டது. கிடூட்டேவி, குஞ்சைவிலெல்லாம் பல்லு வயிரம் பார்ப்பது இவ்வகப்பை யொன்றிலேதான். இதனாலே பிளங்களும், தூட்டைகளும் அவ்வகப்பையின் எந்தப் பாகத்திலும் காணப்பட்டன.

எனது அம்மா நல்ல வாய்க்காரி; ஒருநாள் அடுத்த விட்டுக்காரியோடு பெண்டுகள் சண்டை. அடுப்பிலுள்ள உலையோ கத, கத, வெனப் பொங்குகிறது. நம்ம சொற் பிடித்த அகப்பையினால் இருமுறை துலாவியதும், கை பிடியை விட்டு அகப்பை உள்ளே விழுந்துவிட்டது. எனக்கோ முளிசாட்டம் பிடித்துவிட்டது. அம்மா அடுப்பா என்னும் அச்சம் மேவிடத் தொடங்கிவிட்டது. ‘இதற்கெட்டில் அம்மா ஒடோடி வந்து “முதேகி நாயே!” என்று இரண்டு நின்றாததந்து வெகு பிரயாசத்துடன் வெளியிலே எடுத்தா.

அண்டை விட்டுக்காரி ஒன்றாக்கர்த்தி பெண்சாதி எண்ணிலே ரொட்டப் பிருப்பம். ஒருநாள் எனக்குக் கொஞ்சங் தாளிச்சகறி அனுப்பிவைத்தா. அம்மாவினகப்பையினால் ஏடுத்துச் சுப்பட்டேன். இராமுமுதும் உள்ள எலிகளேவ்வாம் தாளிச்சக கறி மனத்தில் மயங்கிவிட்டன. ககடுசியாக அகப்பையைக் கண்டுபிடித்து எங்கேயோ

ஆற்றலோன்றை நாடின் அதற்காறுமுண்டா மென்றெழுமக்குக், கூறும் மவுனியருள் கூடுங்கள் எங்காளோ.

தமிழ் மஞ்சரி

(முதலாம் பாகம்)

[வித்தியாசாலைகளின் உபயோகத்திற்குரிய தெனப் பரிசுகா புத்தக சபையார்ஸ் லெப்ட-36 ல் அங்கீர்க்கப்பட்டது]

இந்தால் செய்யுட்பாகம் வசனபாகமேன இரு பகுதிகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. செய்யுட்பாகத்தில் தேசாபிமானம் பாஷாபிமானம் இலக்கியச் சுலை கோல்லிப்பத்தி நீதி என்னுமிவற்றை விளக்கக் கூடிய இனிமையான செய்யுள்கள் தோருக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வசனபாகத்தில் தெளிவான நடையில் இதற்காக எழுதப்பட்ட சீரந்துரைநடைப் பாடங்கள் பதினாங்கு சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தால் ஆறும் வகுப்புக்குரிய இலக்கிய பாடமாகப் பல பாடசாலைகளில் உபயோகித்து வருகிறார்கள்.

விலை சதம் 50

தனவுக்குமி புத்தகசாலை, சுன்னகம்.

கொண்டு சென்றுவிட்டன. நான் தேடாத இடமுமில்லை; அலையாத தேசுமுமில்லை.

அம்மா அகப்பையை எடுத்துத் தரும்படி நித்தமுயிக்கிறு. ஒருநாள் இந்த அகப்பைக்காகக் கொழும்புக்குச் சென்று விரேற் கவன்களில் விசாரித்தேன. அங்கு மதைக் காணவில்லை. என்ன செய்வது? எலிகளுக்கும் இவ்வளவு நாட்டாண்மை வந்துவிட்டது. ஒரு எலிமாகா நாடைபக் கூடிச் சிபாரச் செய்யாமென்றாலும் முடியாமலிருக்கிறது.

இரா பத்துமணியிருக்கும். நித்திரையுமில்லை. அம்மாவின் “பொடிவு” கேட்பதினால் யோசனை ஒருபுறம், இவ்வாருக “கீ, கீ” என்று இரண்டேபிரண்டு சத்தம் முகடிற் கேட்டது. எலிப்பினிலைதான் என்று தெரிந்து விட்டது. வந்த கோபத்துக்கீர்க் காலில்லை. கோபம் வக்கதன்; எலிகளைப் பிடிக்க என்னால் முடியுமா! என்றாலும் விளக்கை ஏற்றிப் பாத்தேன். அதோ ஒரு பூண் ஜாஸ்தியாப் போது காப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தது. எனக்கிருந்த சங்கோஷத்திற்கு அளவில்லை. மறநாள் அவ்வெலையை “ஒப்பிறேஷன்” பண்ண யோசித்தேன். அப்பொலி! அகப்பையின் துண்டுகளெல்லாம் எவிப் பின்னோவின் வயிற்றுக்குள்ளே காணப்பட்டன. அத்துண்டுகளைச் “சாம்பிளாக்க” கொண்டு இன்றாதான் “சுக்குமாங்கடி” பிடித்தபடி நுவிசக்கரத்திற் திரிக்கிறேன்.

எனது சகோதரர்களின் தயவுவத்தான் எதிர்பார்த்திருக்கிறேன். கண்டெடுத்தவுடனே அனுப்பிவைக்கவும்.

சி. அரசாந்தை (180) உடுவில் தெற்கு, சைவவித்தியாசாலை.

காவுபங்கம்

“வி: இ.”

காகத்தைப் பாடச்செப்து அதனிடமிருந்து வடையைக் கவர்த்தி விருந்தும், புக்கம் வேரென்று சொல்லி மொற்றி முதலையினிடமிருந்து, தன் காலை விடுவித்தலிருந்தும், நரி தான் மிகுக புத்திமான் என்று அவைக் கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து மற்றைய மிருகங்களிலும் தன்னை ஒரு படி உயர்ந்தாகவே மதித்து வந்தது.

தான் புத்திமான் என்ற காவத்தினால் யாதா யொரு காரணமும் மின்றி, பிற மிருகங்களின் காரியங்களில் தலை பிடிடு, அவை முடிவுவடைந்ததும் தானே அதை முடித்து வைத்ததாகப் பெருமையிடத்துக் கொள்ளும். எடுத்த தற்கெல்லாம் மற்றைய மிருகங்களுக்குப் புத்தி சொல்லும். நேரிலே யில்லாவிட்டாலும் கண் கஞாத இடங்களி வேலையாம் தன்னை மிருகங்கள் இகழ்வதை அது அறிந்திருந்தும், அதை இலக்ஷியம் செய்யாதிருந்தது.

ஒரு நாள், மிஸ்டர் முயலினுடைய வீடிடிற்கு நரி சென்றது. படம் வைப்பதற்காக முயல் சுவரிலே ஆணி அடித்துக் கொண்டிருந்தது. மில்லை முயல் படத்தை அதில் கூட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றில் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் படம் தலை கீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இதை நரி கண்டுவிட்டது. “என்ன தலை கீழாக படத்தை வைக்கப்போகிறீர்கள்? படம் வைக்கவே தெரியாதா? கயிற்றை இப்படிக் கட்டினால் படம் எப்படி நேராகத் தொங்கும்.” என்று சொல்லிக் கொண்டு படத்தை வாங்கி, கயிற்றில் பிடித்து தலை மேலாகவே, நேராகப் பிடித்தது. மின்னர் சுத்தியை வாங்கித் தானே ஆணியை அடித்துப் படத்தைத் தூக்கியது.

இந்த ஒன்றமில்லாத காரியத்தில் நரி தலையிட்டதைக் கண்டு முயல் தம்பதிகள் ஒன்றைபொன்று பார்த்துத் தம்முள் மறைமுகமாகச் சிரித்துக்கொண்டன. நரி படத்தை மாட்டிவிட்டு, “பார்த்திர்களா, படம் இப்பொழுது எவ்வளவு ஒழுங்காயிருக்கிறது” என்று பெருமையாகக் கூறிற்று.

* * * * *

ஒருகான் நரியும், முயலும், மானும் கடற்கரைக்கு உலையும் புறப்பட்டன. அப்பொழுது மேகம் இருண்டு மழை வரும்போலிருந்தது. “குடைகளை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்; மழை வரும்போலிருக்கிறது; எதாங்கும் முன் எடுத்தேயே எச்சரிக்கையாய் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுது வெற்றி பெறலாம்” என்ற குரு சிறையருக்கு உபதே சிப்பதுபோலச் சொன்னது நரி. “மழை வரமாட்டாத;

வந்தாலும் நீங்கள் குடை வைத்திருக்கிறீர்களே, அதைப் பிடித்துக்கொள்ளலாம்” என்று முயல் கூறிவிடப்பட்டது.

அவை கடற்கரையில் மரங்களடர்ந்த ஒரு தெரு வழியே, வந்துகொண்டிருந்தன. ‘சோ’ என்று ஒரு பேரிரைச்சல் கேட்டது. உடனே நரி குடையை விரித்துப் பிடித்துக்கொண்டது. “சொன்னால் கேட்டிர்களா? குடை” வேண்டாம் என்று வந்திர்களே, இப்பொழுது மழை இரைந்துகொண்டு வருகிறது. முன்றுபேரையும் இந்த ஒரு குடை மழைப்பாமல் எப்படிக் காக்கும்? சொல்வழி கோது நீங்கள் நீண்டுக்கள். நான் போகி ரேன்”, என்று சொல்லிக்கொண்டு நரி சிக்கிரமாக நடந்தது. “நீங்கள் நீண்டாமல் போங்கள்; நீங்கள் நீண்டதான்போகிறோம்” என்று சொல்லி முயலும் மானும் ‘சொல்’ என்று சிரித்தன. “என் சிரிக்கிறீர்கள்?” என்றது நரி.

“இத்தனை நேரமாக இரைகிறதே, மழை பெய்யக் காணேனும் அதற்காகத்தான் சிரிக்கிறோம்” என்றது மான்.

நரி மேலே ‘நிமிர்க்கு, அங்கும் இங்கும் பர்த்தது. அதை முயலும் மானும் பார்த்து, “என் இன் மூடா மழை வரலை” என்று பின்னும் பின்னும் சிரித்தன. நரி விதியம் விளங்காமல் ‘மிரள் மிரள்’ விழித்தது.

“என் மாமா, சுவக்கு மரங்களில் கடற்காதற்றுப் பட உண்டான இரைச்சலை, மழையிரைச்சலென்று குடையை விரித்திர்களே; ‘அட பாவிமேகம்! நீங்கள் ஓர் அறிவாளி குடையை விரித்திர்களென்றாலுது கொஞ்சமேனும் பெய்யக்கூடாதா?’” என்று ‘இட இடி’ என்று சிரித்தன மானும் முயலும்.

நரி வெட்கித் தலை, குனிந்தது.

வேளிவந்துவிட்டது!

வேளிவந்துவிட்டது !!

விசாகப்பெருமாளையரவர்கள்
இயற்றிய

அ னி யில க் கணம்

(திருத்தமான பதிப்பு)

விலை சதம் 35.

தனலக்குமி புத்தகாலை, சுன்னுக்கம்.

நிலைமால் நின்றருளை நேரேபா சென்றவொரு, சொல்லால் மனியிருள் தோற்றுவாள் எங்காவோ.

சமுகேசரி இளைஞர் சங்கம்

அன்பான குழந்தைகாள்!

சென்ற இரண்டு வாரமாக வந்து சேர்ந்த ஒரு பெரிய கட்டுக் கழிதங்கள் என்முன்னால் கிடக்கின்றன. இவைகளுக்கெல்லாப் பதிலெழுதுவதென்றால் எப்படி யிருக்குமென்று நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். எல்லாம் மகாநாட்டுப்பற்றிய விஷயங்களாகவே யிருக்கிறது. எமக்குக் கிடைக்கும் இடமோ மிகவும் சிறியது. இதற்குள் எல்லாப் பதில்களையும் எப்படி நிற்பிடிடுவதோ தெரியாது, அதிகமாய்க் கேட்டால் பத்தாறி பர் கோபித்துக்கொள்வதென்ற பயமொருபூர்ணம்! எதோ முயற்சிக்கிறேன். பதில் கிடைக்காதவர்கள் அடுத்தவாரம் வரையில் பொறுத்திருப்பார்களாக.

நீ தீவாபாதகந்தாம், (தொல்பூரம்) உமது விஷயம் கிடைத்தது. தனிப்பதில் எழுதுகிறேன்.

மு. நையல்கூயகமி, (மட்டக்களப்பு) மிகுந்த சங்தோஷம். கட்டுரையைப் பார்த்து “மலரி” பிரசரிக்கிறேன். ஆனால் உம்மைப்போல் 6 சத முத்திரையின்மேல் ஒப்பம் போட நான் ஆயத்தில்லை!

ச. இராசாத்தினாமி, (207) மிகவும் அழகான பாட்டு. நான் இதை மலரில் பிரசரிக்கிறேன். மற்றும் கண்பாக்குக்கும், ஆசிரியருக்கும் எனது வந்தனாத்தத் தெரிவித்துக்கொள்ளும்.

த. இராசாத்தினமி, (45) உமது கோக்கங்கள் கரிதான். கழித்ததில் கண்ட விஷயங்கள் 1, 2, 3, 4 — அப்படியே கடத்துக்கும். 5 — முடியாது. இதற்குக் காரணம்: உலகம், கடவுள்போல் “நாத்தா”வும் நித்தியை “ஆக்மா” என்பதைக் கவனிக்கவும். இன்னும் எத்தனை நூறு வருடங்கள் சமூகேசரியம், இளைஞர் சங்கமும் இருக்குமோ ‘தாத்தா’வும் இருக்க்கத்தான் வேண்டுமல்லவா? ஆகையால் அதை ‘விரகாதாத்தா’ தான் உண்மையான தாத்தா. 6 — கொஞ்சம் சிரமத்தைக் கொடுக்கும்.

ச. தீவாபாதம், (116) சங்தோஷம், அப்படியே அரிவிக்கிறேன்.

ஏ. பாலசுப்பிரமணியம், (247) (வட்டுக்கோட்டை) உமதுகடி தத்துக்கு நான் தனியே பதில் கூடிய சிகிசை அனுப்பி வைக்கிறேன். உமது உதவித்துக்கு மிகுந்த சங்தோஷம்.

ஏ. வேலாயுதம், (177) அனுவற்ற சங்தோஷம். நான் கால் சக்கமீவிருக்கிறோம். படங்கள் பிரசரிக்கப்படும். அப்புக்கு எம் நன்றியைத் தெரிவிக்கவும்.

கா. சௌத்தி, (192) நீர் அனுப்பிய கந்த மாருடைய கந்பனை என்பதற்கு உடனடை பதில். இத் கண்டே நான் பிரசரத்துக்கு ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்.

சே. இராசாக்யா, (119) பீர்க்கூயில் முதலாவதர்கள் சித்தியெய்தியதற்குச் சங்தோஷம். கைச்சித்திராம் எத்தனை அங்குலிப் பிரமாணத்திலும் கிடைக்கலாம். 3½" × 2" என பெருக்கமாயிருந்தால் கலம்.

ஜோஜ் பேஸ்ன்டோ (221) அனுவற்ற சங்தோஷம். உமது புகைப்படத்தை அனுப்பிய வகுத்தால் பிரசரிக்கமுடியும், கல்வி அனுபந்தம் எங்களுடையதல்ல. அது பத்திராபிப்பால் நையத்துக்கொள்ள இலவசமாய்க் கொடுக்க அதிகாரமில்லை. பத்திராபிப்பாக்குச் சங்கா வருடத்துக்கு ரூபா 2-00

யாழ்ப்பாணம்-மயவிட்டித்தெற்று “தந்துகளைசையை” ததில்குகும் நா. போன்னையா என்பவரால், சன்னாகம் ‘தலையாட்டுய’ துண்டுக்கள் அக்ஷயந்தசையில் 1939-ம் ஞான பயிரால் 2 உள்ளிழந்துக்கொடும் அதிலீவிக்கம்பெற்ற வெளியிடப்பட்டது.

கட்டு வாழுமூத்துக்கொள்ளலாம். வியாசங்கள் கட்டாயம் பிரசரிக்கலாம் (ஏன்றுயிருந்தாற்றுன்). கல்வி மலருக்கு விஷயங்கள் முதலியளி இன்னும் ஒரு வாரத்துக்கிடையில் கிடைக்க வேண்டும்.

ஆ. க. ச. ஆனந்தம், (242) கடிதத்துக்கு மிகவும் சங்தோஷம். ஆனால், அளவுக்குமிகுஞ்சிப் புழுவேண்டாம்.

ஆ. சோமகந்தாம், (224) (கட்டுடை) பேச்சுப்போட்டிக்கு 20 சிவியங்கான் கிடைக்கும். இது விஷயங்கள் பின்னர் அறிவிக்கப்படும்.

த. சே. சிவராத்தினம் (143) உமது விண்ணப்பம் கவனிக்கப்படுகிறது.

ஏ. ஆராத்தினம் (180) உமது விண்ணப்பம் கவனிக்கப்படுகிறது.

ச. வாதாசன் (154) கட்டாயமாகக் கதையை ‘மலரி’ பிரசரிக்கிறேன். சித்திரத்தைப்பற்றி ஒரு வாரத்தை. கோபித்துக் கொள்ளாதேயா சன் கண்ணே! பிரசரத்துக்கு ஏற்ற தாயில்லை, உன் அங்பு மாத்திரம் இருக்கட்டும்.

ஏ. ஆயங்கம் (184) “காங்குல ராந்”—அப்பாடா! மிகவும் உயரமாயிருக்கிறது! பிரசரத்துக்கு இது அளவுகணக்கில் வாமல் பெரியாயிருக்கிறது. தொடர்ச்சியும் கொஞ்சம் தமிழ்நாட்டாருக்கு திலுக்காபில்லை, ஆகையால் ஒரு வாரதுக்குக் கொடுமைப்போல் 6 சத முத்திரையின்மேல் ஒப்பம் போட நான் ஆயத்தில்லை!

ச. இராசாத்தினாமி, (207) மிகவும் அழகான பாட்டு. நான் இதை மலரில் பிரசரிக்கிறேன். மற்றும் கண்பாக்குக்கும், ஆசிரியருக்கும் எனது வந்தனாத்தத் தெரிவித்துக்கொள்ளும்.

க. முநூகனந்தன் (125) இவ்வளவு பகட்டமாகாது. பிரசரிக்க ஏற்றா இல்லையா என்பதை அளவிடுவது எனது கடையை. விஷயங்கள் அனுப்பிவைக்கலாம். கையால் கடதாசியில் எழுதுவதற்குமுன் கூம் எப்படிப்பட்டவருடன் எதைப் பேசுகின்றே என்ற நன்கு யோசித்து எழுதவேண்டும். தமிழ், சிறப்பினால் புதித்துக்கொடுத்துக்கொள்ளவேண்டாம். என்ஜூ கடைய தலை நெராத்துப்போச்சது உண்ணை மன்னித்துவிட்டேன். இனிமேலாவது கொஞ்சம் சிதாநமாக கடந்துகொள். “அவருடைய அந்பு” கல்வி மலருக்காகக் காத்திருக்கிறது!

கலைமை ஆசீரியீ (கோப்பாய்) கோரம் 20° நியிஷம். 2. இளைஞர் சங்கத்தவரும் பங்கு பற்றலாம். 3. வயது முதலிய அங்கங்கள் கவனிக்கப்படும்.

சி. சிவபாதம், (116) ‘பூனமலை பார்க்’, மானிப்பாய். இவரிடம் பழைய தபால் முத்திரைகள் இருக்கின்றன மாறுதல் செய்ய விரும்புவோர் கடிதமெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

அ. இந்திரவதி (131) கொழும்புக்கு நான் தந்தெய்யாக வகுக்கோது உமது உம்மை இரண்டு பசிரங்கக் கட்டத்தில் பார்க்கான் ந்தது, தீராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் உம்முடைய சங்கீதத்தைக் கேட்டு ஆனங்கமடைந்தேன் “மாருபல்க்” மிகவும் கேர்த்தியாகப் பாடின்ரீ, இரண்டாவதாக ராஜமாணிக்கம்பிள்ளையின் கச்சீரியில் உம்மையும், பெற்றுரையும் பார்க்கேன். ஆனால் ஏன் உங்களுடன் பேசவில்லையென்று கேட்கிறீர்? ‘தாத்தா’ அனுமதையப் பேர்வழி; பகிரங்கப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

புதிய அங்கத்தவர் (முற்றெருடர்)

245	கா. அருமைகாயம்	249	செ. சிவன்தியான்
246	ஆ. நன்னித்தம்பி	250	பொ. கனகராத்தினம்
247	ஏ. பாலசுப்பிரமணியம்	251	க. தம்பிகாதன்
248	கா. சுமாராமி	252	க. தம்பிரத்தினம்